بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کیسو ټولګه

ګرمه ګلی

لیک

زړګی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

◈ کتاب	::	ګرمه ګلۍ
◈ ليک	::	زرګۍ عليخېل
◈ کمپوز	::	زرګۍ عليخېل
◈ اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
◈ موبائل نمبر	::	03023823974
◈ پوښتنۍ	::	العکراش کمپيوټر ګرافکس
◈ تعداد	::	500
◈ له خوا	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
◈ پبلشر	::	ګوا ړخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
◈ چاپ کال	::	2019ع
◈ بيه	::	150

د موندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ريګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چې زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زرګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتیا او بربنډ لیکل

زرکی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ

د زړګي عليخېل..... ماښام خټک 7

مينه او منڼه 16

(1) کرمه کلي 19

(2) وړوند 24

(3) دنده 28

(4) خط 38

(5) چمچه 49

(6) کمان 54

(7) لاحاصل بشر 56

(8) لوبته 62

(9) نخښه 72

(10)ويلن 75

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي علیخېل د افسانو جنسي حسیات

جنس پخپله یوه لویه موضوع ده او بیا که په نړیواله کچه په عمومي توګه او په ادب کې په خصوصي توګه او بیا په ادب کې هم په افسانه کې خاص الخاص توګه یوه لویه موضوع په هر دور کې پاتې شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولې چې د دې موضوع په اړوند موږ په یو خاص ټولنیز نظام کې د استوګنې له سببه خپل اصل هم لا د ریافت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسیله د خپل ټولنیز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چې اول جنس باندې خبره او شي چې جنس دی څۀ شی؟ جنس څۀ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څۀ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسې افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چې په دې کتاب کې په افسانو کې موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسیاتو د پوهې کومک نۀ یوازې ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کې جنس په ډېرو محدودو معنو کې راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفیه کې د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فیروز اللغات کې ئې هم قریباً هم دغه معنې دي. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: یعنې نر او ښځه یا نرینه او ښځینه کردارونو له کبله یا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپیر او هغه ټول ځېزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ یا د زېږون سره دی. یا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د یوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپیر یا تمیز دی. خو د جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپیر یا تمیز په حواله په نر او ښځې کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتي بڼه د نر او ښځې توپیر یا تمیز له وجې جنسي رشته یوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروریاتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

یعنې د جنس نه مراد د نر او ښځې د ملاپ د پاره د اعضاء تناسل د اشتعال او یا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرض مذکر او مونث یا نرینه او ښځینه کردارونو کي د مشترکه مخصوص حیاتیاتي تعلق لرو چي دې تعلق ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټر نعیم احمد د فرائیډ په حوالې د جبلت داسي تعریف کړی.

جنس یو پیدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د نفسیاتي اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت، ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنګ د نفسي اعمالو په هدایت او رهنمائي عضویه یو مخصوص هدف په لور وړل، جبلت ته د یو داسي سیند یا خوړ سره تشبیهه ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او معینه لارو بهېږي.

د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د جنسي جبلت تعلق په بنیادي توګه د نسل د بقا سره دی او په دې حواله په انسانانو او ځناورو کي فرق دی. په انسانانو کي د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره د سماجي عمل سره هم وي. (اګرچې د داسي صورت تعلق د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کي د څه مقصد د پوره کولو هیڅ سوچ نهٔ وي بلکي د ځناورو جبلت، برائ جبلت وي. ولي چي دوی کي د جنسي جبلت د پکاروني تعلق د هیڅ قسمه سماجي عمل سره نهٔ وي. د دې نه موږ دا نتیجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کي جنسي جبلت د مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کي جنسيت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنیزو اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چي د هیڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغیر هم یو نر یا ښځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چي موږ سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کي د جنس په موضوع خورو ور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کي هم څېړلې شوې ده او په نثر کي هم. په شاعرۍ کي په اولسي ادب کي خصوصاً په ټپه او غاړو کي دا موضوع ځای په ځای څېړلي شوي او چېړلي شوې ده. خوشحال ختک په خپله شاعرۍ کي جنسیات خپله موضوع ګرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعري محور ګرځولي او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړني او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کي په ناول او افسانه کي جنسي موضوع پکارولی، په ناول کي ماتو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کي هم دا موضوع ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پکارولی شوې چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینه ګل او داسې نورئې ښکاره نومونه دي. خو زړګي علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولګه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کي را نغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زړګي علیخېل نجیب په دې ټولګه کې ټول ټال لس افسانې شاملي دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زړګي علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنګه نوري ستونزي په ټولنه کې ویني او د خپل لیک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهې پرې څوک قلم نهٔ پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زړګي علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نهٔ ځان غلی کړی او نهٔ پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته د یو ستونزي په شکل کي را وړاندي شوي نو دهٔ خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نهٔ ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنګ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نهٔ ده پرې ایښې. ګو چې کله ډېر نیغ پرې راغلی خو فنکارانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریـاض کـي ئـې بیـا زر ځـان راژغـورلی او خبـره ئـې پـه اشـارو کینـایو تـه راوړې او د فـن پـه کـالو کـي ئـې خبـره پـه ډېـره حسینه پېرایـه کـي رانغښـتې. دا افسـانې ګـو چـي د موضـوع لـه لحاظـه خپلـه معنـا تـر سره کـوي، ولـي چـي د ادب د قـاري د پـاره پـه کـي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمـه ګلـۍ یـوه اصـلاحي افسـانه ده چـي د جـنس پـه بنسـټ خپلـه وظیفـه تـر سره کـوي. ګرمـه ګلـۍ لکـه چـي د نـوم نـه ظـاهره ده ذو معنــي افسـانه ده. لفظـي او بـاطني دواړه معنــې ئـې د خونـد دي. پـه دې افسـانه کـي ښـاغلی لیکـوال پـه دوو ذاویـو د یـو کـردار لـه عملـه خپـل مقصـد تـه د رسـېدو هڅـه کـوي او پـه ډېـر سـاده بـاده او واضـحه ابـلاغ تـر دغـه سنګمیله ځـان رسـوي. د دې موضـوع کـه یـو اړخ تـه ډېـره عامیانـه ده ولـي پـه بـاطن کـي ډېـره باغیانـه ده او د دې افسـانې دغـه باغیانـه عمـل ئـې د یـوکردار "خـاني" د منفـي مشـغوله نتیجـه ده. پـه دې افسـانه کـي وینـه ورکـول، انجکشـن او ګرمـه ګلـۍ هغـه علامتونـه دي چـي کـه یـو پـلا د مـرض او د مـریض د صـحت او د ژونـد منلـي او کـوټلي اسـباب دي نـو بـل اړخ تـه د دې انجکشـن یـا د سـتني غلطـه او نـا مناسـبه پکارونـه او پـه ګرمـه ګلـۍ کـي ټـولنیز مریضـانو تـه د خپلـو رګونـو نـه د هغـوی رګونـو تـه د وینـو انتقـالول پـه خپلـه ځـان انتقـال تـه سپارل دي. پـه دې افسـانه کـي سـتن یـا انجکشـن یـو داسـي ژونـدی علامـت دی چـي کـه یـو پـلا مـړي رغـوي نـو بـل پـلا د ژونـدو نـه مړي هم جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند يو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کې شته. دا افسانه په نفسياتو او جنسياتو اړانه ده. دا افسانه د حسياتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسياتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی يو په دوه شي او هغه د ځيزونو پېژند ګلو د هغه د آواز نه په ښه طريقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کې اصلاحي افسانه ده چې پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نهٔ ويني نو تهٔ خو ئې وينې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هيڅ پيچيدګي په کې نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کې شته چې د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه يوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موښلې ده او په دې موضوع يا د دې سره تړلې بلا افسانې ليکلي شوي. ولې د دې افسانې موضوع اصل ټرننګ پوائنټ د درېيم ګړي ده. په دې افسانه کې ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځې د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ يوه زورداره څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کې ليکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کې د خطاطی او يا د جينی ورسره اړيکه يوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چې اوله تجربه وي. په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب کې د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو يوه داسې بېلګه ده چې هرچاته اپيل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که يو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بېللی نه دی. د افسانې خوا ږه په کې تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کې تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئيليزم يا حقيقت نګاری داسې يوه بېلګه ده چې د داسې ستونزو په بيا بيا موږ په ټولنه کې مخ کېږي خو د صنفي امتياز له وجهې په ټولنه کې هر سړي په داسې ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چې د حقيقت نه هر سړی خبر وي، ولې د يو بل سره ئې د وئيلو جرات نهٔ شي کوی او دا افسانه د يو داسې حقيقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کې په جنس کې د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پيغام ئې د علامت يا د تخليقيت په ځای ډېر نېغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وايم چې که ظاهره په کې جنس دی نو پټه په کې د انس اصلاح هم ده.

نخښه، يوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې ښودلې شوې ده چې د نر او د ښځې په بې اعتمادۍ بنياد لري.

ويلن، يوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم يوه نيوکه ده چې ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کې ټولي افسانې چې حوالې ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کې جنسي رجحانات او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په خيال د دې نه دي هرګز څوک دا معنا نهٔ اخلي چې ګنې د دې نه د ليکوال خدای مهٔ کړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولني د بوتلو هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو يوه ټولنيزه ستونزه ده چې د يوې داسي غټې تناکي په شکل کې موجوده ده چې د ټولني په رګونو کې له درده څړيکې وهي او د غه تناکي ته زړګي عليخېل نجيب د يو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چې يوازي مريض پرې نهٔ ښه کېږي بلکې د ټولني د خالصي اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت يابه کېږي.

مننه

مابنام خټک ايډوکيټ

فريد چيمبر، کراچۍ

18-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې د ریمه د لنډو کیسو ټولګه ستاسو مینه والو تر لاسو دروسېده. د لوی متعال ښتن ډېر زیات شکرګزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هرې ژبې ادب د هغه د تخلیقي ادب د لارې پېژندل کېږي. ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخلیقي ادب پنګه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لګیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګي پر لنډو کیسو څه تبصره کول نهٔ غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه ګټوره اضافه وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به زهٔ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چي په دې ټولګه کي خپل تر وسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړهٔ ته راتېر، د تکل د دنیا نو موړې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایډوکېټ ما ښام ختک صاحب یو جهان مننه کوم چي د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رایه له تاسو سره په تحریري توګه شریکه کړه. هم دی وُ چي د دې ټولګي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو ځلي بیا ئې د زړهٔ له کومي مننه کوم. الله دي د دهٔ نښتي پر موږ نهٔ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګړندي لري، د خپلو ټولو خوا خوږو یارانو مننه کوم چي ماته هر وخت ډاډګیرنه راکوي، ما د پښتو ژبي و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چي د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کي زهٔ د ګران، خوږ او پر پښتو مئین ملګري **محمد نسیم خان توخي** د زړهٔ له کومي مننه کوم چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زرګی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دې داسې پر پښتو مئین ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه کلی

زمـوږ د کلـي د هـديرې پـه غېـږ کـي چـي پـه ټولـه سـيمه کـي لويـه هـديره ده، ډېـر تنکـي ځوانـان پـه خـواره خـوب ويـده دي. څـوک پـه بـد ی کښـي، څوک پـه خـدائي مـرګ، څـوک پـه ايکسـډنټ کـي او څـوک بيـا پـه داسـي جهـاد کـي لـه منځـه تللـي چـي هغـه د خپـل نسـلي ورور پـه خـلاف روان دی دوام لـري، او دې هـديرې تـه ئـې مـړي راوړي او پـه کـي ئـې ښـخ کـړي دي. نـن چـي زهٔ پـه دې لويـه هـديره کـي چـي يـو اوږد او پـه سـلګونو کلونـو تـاريخ هـم لـري کـوم قبـر تـه ناسـت يـم دا د تنکـي ځـواني مـرګ "خـاني" قبـر دی. د قبـر پـه کتبـه ورتـه خپلوانـو ليکلـي دي "ځـواني مـرګ خـانی" . نـن مـي زړهٔ غـواړي چـي ځـواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېري دعاوي وکړم.

زهٔ او خـانی د وړوکـوالي ملګـري وو. پـه سـکول کـي د لـومړي ټـولګي څخـه بيـا تـر لسـم ټـولګي پـوري، پـه محلـه کـي هـم سـره ګاونـډيان، زمـوږ د دواړو مېنـدي لکـه سـکه خوېنـدي داسي سره ملګري وې.

خـاني کلـه هـم لـه مـا او مـا لـه دهٔ، د زړهٔ حـال نـهٔ پـټ کـړی. تېـر کـال خـانی ډېـر سـخت ناروغـه شـو، ډېـر دارو درمـل ئې ورباندي وکړل، خـو د روغتيـا پـر خـوا ئـې ګـام نـهٔ اخسـتی. د دې نـاروغی لـه مخـه خـانی لـه تېـرو درو مياشـتو څخـه و ښـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روږد شوی ؤ. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري سړی ؤ، د خاني سره د پیسو کمي نهٔ وه، هره ورځ به ئې ځان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت او ولس (۱۷) کاله ؤ. خامه ځواني ئې وه، د ځوانۍ توده وینه ئې په جوش کې وه، د فیشن ډېر شوقي ؤ، ما خو هیڅ کله هم دی په داسي غلطو لارو نهٔ ؤ لیدلی چې په هغه کې ځوانان د خپلې ځوانۍ او ګرمې وینې د لاسه ښکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو بل خصوصیت دا هم ؤ چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای د رضا د پاره وینه ورکوله، ولې چې د دهٔ د وینې ګروپ o- (او، نیګیټیو) ؤ چې دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې دړد کولو، مړهٔ تبه ئې په وجود کې خوره وره وه، یوه ورځ د خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژړغوني لهجه کې ئې راته ووئیل چې

"زویه! تهٔ خو خاني یو ډاکټر یا ملا ته ورښکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زهٔ به نن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترګو ولاړه. زهٔ هم لږ ساعت وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور کې په خپله کوټه کې پر پلنګ پروت ؤ. ما قانع کړو چې ډاکټر ته ځو، دهٔ هم څه ضد ونهٔ کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـې راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائیکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا یـو ملګـری چـې پـه یـوه پرائیویـټ هسـپتال کـې د یـو نومـوړي فزیشـن ډاکټـر سـره اسسـټېنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـی وکـړی، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـای را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زیـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زر وار را ورسـېدی. ډاکټر صـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني و کېفیـت او حالـت تـه چـې ئـې وکتـل نـو یـو څـو پوښـتني ئـې ځنـې وکـړې. بیـا ئـې دوه ټیسـټونه را ولیکـل چـې "دا ټیسـټونه وکـړئ او بیـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو لیبـارټرۍ تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقریبـاً لـس سـي سـي وینـه وایسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـیم سـاعت انتظـار کولـو ووئیـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـې د ډاکټـر صـاحب اسسـټېنټ ؤ. نـیم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـې راتـه ووئیـل چـې "زهٔ ځـم د خـاني ټیسـټونه راوړم". هغـه د لیبـارټرۍ خـوا تـه ولاړی، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـی، د ټیسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه ورو سـتو، ډاکټـر چـې د خـاني رپـورټ وکتـی نـو ئـې ووئیـل، "دومـره خـاص کیسـه نـهٔ ده، سـتا د هـډو تبـه ده، خـدای بـه دې ښـه کـړي". بیـا ئـې پـر پرچـې دوا لیکـل پیـل کـړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دې بالکل نهٔ کوي، زړهٔ د خلاصه دې هر شی خوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې ځنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه". خاني ته ئې ووئيل چې "ته دباندي کښېنه، زهٔ دهٔ ته ستا د پاره يوه دوا ورليکم". خانی او زما ملګری دواړه دباندي ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زهٔ پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څهٔ دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مي دی"

"ستا د ملګري ايډز دی"

"ايډز؟". له ما ئې لاري ورکي کړې، نهٔ پوهېدم چي دا ئې څهٔ راته ووئيل.

"هو، ايډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شريف او خانداني ځوان دی". دهٔ خو هره ځلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره و ضرورت مندو خلکو ته وينه ورکوله، نو بيا ځنګه کېدای شي چي دی......

"ايډز نهٔ شرافت ګوري او نهٔ خاندان، او دا هم کېدای شي چي دهٔ چي کوم وخت آخري ځل وينه ورکوله نو هغه وخت د ويني سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د دهٔ پوره پوره خيال وساتئ، د دهٔ سره ډېر لږ وخت دی، که ووايم نو زيات نه زيات شپږ مياشتي، تاسو دی د دهٔ په ناروغي مهٔ خبروئ کنې په شپږو ورځو کي به ستړکي پټې کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ را ولاړ شوم، د ډاکټر څخه د رخصت اخستلو بغیر د دهٔ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پر یوه چوکۍ زما په انتظار ناست ؤ. زهٔ چي ئې څنګه ولیدم نو را ولاړ شو. موږ دواړه د هسپتال څخه د باندي را ووتو، په یوه میډیکل کي مو دوا واخسته، موټر سائیکل مو د سټینډ څخه را وباسی او پر کښېنستو. په دې وخت کي خاني راته ووئیل چي

"یاره! زهٔ و تاته یوه لاره د ښئیم پر هغه د رځه".

ما هم ورسره ومنله، د دهٔ پر را ښوولې لاره روان شوم. کله په یوه ګلۍ کله په بله ګلۍ کښي، آخر یوې تنګي ګلۍ ته برابر شوم، خاني وئیل چي "پر دغه تنګه ګلۍ د رځه خو لږ په کراره کراره". زهٔ هم په دې تنګه ګلۍ کي روان شوم. د ګلۍ د هر کور یا بیا دویم یا دریم کور په مخ کي یوه زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مینه او ځیر ځیر کتل. آخر له دې ګلۍ ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئیل چي "تاته د ر معلومه ده دې ګلۍ ته څهٔ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دهٔ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئیل "دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زهٔ د خاني په جواب او د دهٔ په ناروغۍ پوهـ شوم چي دی څنګه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وینه چي خاني به هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

◯◯◯◯◯◯

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډې مور يوازينی زوی ؤ. دوې مشرې خوېندې ئې وې چې هغه هم ود شوي وې. په شل کلنې کې اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل وادۀ ونۀ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دۀ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.

د خالقداد سترګې د وادۀ څخه دوه کاله مخکې د موټر په يو ايکسډنټ کې زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو څخه چې پټۍ لېرې کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تيارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زيات غمګين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چې دا تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په يوې نرۍ لکړه ئې ژوند پيل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتۀ کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چې په لاره او علاقه کې بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېرې د غرۀ په دامان کې د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کې ئې و يوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه به ئې پر وکړه، بېرته به چا تربور خپل کلي کورته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یوتربور د لور وادهٔ ؤ. د دهٔ و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. دهٔ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وګړو سره وادهٔ ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د وادهٔ څخه یوه ورځ مخکې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین ږیرو سره سپین ږیری ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نهٔ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نهٔ لیدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هیڅ مسئله نهٔ وه.

خېر د وادهٔ کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نیالي او اره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګیا وې اتڼ ئې کوی. دهٔ هم پر دریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، دهٔ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زانو کښېنستـه. هغـه د خالقـداد د خـور د لېـوره لـور وه چـې دې ښـادي تـه راغلـې وه. هغـه خبـره وه چـې خالقـداد وږونـد دی. ماشـوم ئـې پـه غېږ کې پـرې باسـی، خپلـه لمـن ئـې راپورتـه کړه او ماشـوم تـه ئـې شـيدې (پـی) ورکـول پيـل کـړو. دا خالقـداد تـه مخـامخ ناسـته وه، د خالقـداد د ناسـتې انـداز داسـې ؤ چـې دی د اتـڼ خـوا تـه متوجـه دی. ښځه د يـوې بلې ښځې سره پـه ګپـه اختـه شـوه، هلتـه ماشـوم خپلـې شـيدې رودلـې، پـه دې وخـت کـې د خالقـداد کيفيـت لـږ بـدل غونـدې شـو. پـر تنـدې ئـې خولـه راغلـه. د ښـځې ورتـه پـام شـو، زر ئـې پوښـتنه ځنـې وکـړه چـې "خالقداده! څۀ در وشو، خېر خو دی؟"

خالقـداد زر ځـان سـره راټـول کـړی وې وئيـل "هـيڅ نـۀ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"پـه دې يـخ کـې دې ځنګـه ګرمـې وشـوه، طبيعـت خـو دې سم دی". ښځې بيا ځنې وپوښتل.

"تـۀ داسـې وکـړه چـې يـو ماشـوم را وغـواړه چـې مـا هلتـه د سـرپو ځـای تـه بـوزي، دلتـه مـې سـاه تنګېـږي". خالقـداد ورتـه ووئيـل او خپلـه لکـړه چـې د دۀ سـره پـه څنـګ کـې پرتـه وه پـه تېرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښـځې هـم نـږدې ولاړ ماشـوم تـه ووئيـل "راشـه دا مامـا د لاسه ونيسه او دباندې ئې د سرپو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقـداد چـې کلـه د هغـې ناسـتې ښـځې څنـګ تـه تېرېـدی نـو ئـې سـر کښـه نيـولی ؤ. پـه کـراره کـراره د کـور څخـه دبانـدې ووتـی. ماشـوم تـه ئـې ووئيل "مـا د سـرپو ځـای تـه مـۀ بيايه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشـوم هـم هوښـیار ؤ، د اتـو یـا لسـو کـالو ؤ، خالقـداد ئـې د کـوره ښـه لېـرې بـوتی. خالقـداد ماشـوم تـه ووئیـل چـې "بـس تـهٔ اوس ځـه، زهٔ بیـا خپلـه ځـم". ماشـوم هـم دی هلتـه پرېښـووی او د کور په خوا ئې ځني منډه کړه.

خالقـداد چـې کلـه پوهـ شـو چـې ماشـوم نشـته، لکـړه ئـې یـوې خـوا تـه وغورځولـه.... واګـې تـه ئـې لاس کـړی.... د تشـو بولـو پـه بهانـه...... پـه دوو تلـو کښېنسـتی او چشـمې ئـې لـه سترګو....... لېرې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده

د پنځویشت کلنې نازو د واده دوه کاله کېدل. د پرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کې کار کوی. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نهٔ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دهٔ غوښتی هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چا ته نهٔ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوی. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوی دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو سټائنلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "ته د دې هنر څخه خپله پیشه ولي نۀ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تهٔ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زهٔ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښوو ی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړي کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې وربانديي راواخستې.

د قیصر د کور دباندي مخامخ پر تېره هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې وليدلې نو ئې ډېرې زياتې خوښې شوې.

"څنګه چې باجي وئيلي ؤ له هغې هم زياته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس څخه دوه د شنه زريانو نوټونه را وايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پيسې ځنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئيل چې "سبا به زما ډرائيور راشي او تاته به يو څو نورې جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن يو په دوه پيسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د ننه څخه ږغ ورباندې وکړو "څوک؟"

"دا جامې واخله ميډم را استولې دي". د دباندې څخه ږغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې را واخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د ننه څخه ږغ وکړی "څوک؟"

"هغه د ميډم جامې که جوړې شوې وي را ئې کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په یوه لاس ورو باسله. ډرائیور کڅوړه څنې واخسته او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم وئیلې چې په کور کې یو څه زناني او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کورته د لږ ساعت د پاره راشئ، نا پوره واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکړ دی، زهٔ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تهٔ سبا راشه".نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم وئیلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، تهٔ ودرېږه زهٔ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په ګاډۍ کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندي ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نهٔ معلومېږي، تهٔ ګورې نهٔ چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته را روان وي. کله این، جي، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا ګاډۍ واله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــره ورځ را روان دی، یــو شــی نــه یــو شــی بــه ئــې ورتــه را اخستی وي".

"هــو یــاره، زمــا هــم لــږ لــږ شــک پــر راځي. خاونــد ئــې تولــه ورځ د خپلــي غریبــۍ پســې ورک وي، دا هــر ســهار د کــوره وزي، لیاقــت بــازار چــوړي ګلــۍ تــه ځــي، تاتــه خــو معلومــه ده چــي چــوړي ګلــۍ څنګــه ګلــۍ ده؟ آښــه دا بیــا بلــه چــي ځــان ئــې ښــه سینګار کــړی وي خــو زمــوږ پــه مــخ کــي پــه پټــه پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

پــه دا ســبا نــازو قیصــر نــۀ کــړی خبــر. خــدای خبــر چــي هېــر ئــې شــو کــه ئــې پــه کســته داســي وکــړل. د وېــري کــه لــه ډېــر اعتبــاره چــي خاونــد بــه مــي هــیڅ نــۀ راتــه وائــي. د میــډم د ډرائیــور ســره د میــډم پــه ګــاډی کــي پــه پټــه پــرده د شــا پــه سیټ کــي کښېنســته او د میــډم د کــور پــه خــوا روانــه شــوه. د نــازو هغــه دوو کسانو ته هیڅ پام نۀ ؤ چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دوارړه کســان نــن بیــاد قیصــر د کــور تــر مــخ پــر تــړه ناســت وو. دوی ولیــدل چــي نــازو پــه ګــاډی کــي کښېنســته او روانــه شــوه. یــو کــس و آبــل کــس تــه ووئیــل چــي " مــا نــۀ درتــه ووئیــل چــي دا ســمه ښــځه نــۀ ده، هغــه ده د میــډم زلیخــا پــه ګــاډی کــي د هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویــم کــس پــه جــواب کــي ورتــه ووئیــل "هــو یــاره! مــا خــو دومــره شــک نــۀ ؤ وربانــدي، لاکــن دا خــو د محلــي ګنــد وختــه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دا خبري کولې چې قیصر د یوې خوا څه سر پر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند ؤ. حیران شو چې دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کې ؤ چې پر تړه ناست کسانو کې یو کس پر بږغ کړل. "وروره! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډۍ کې کښېنسته او خدای خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویا شو "وروره! دا محله د شریفو خلکو ده، دلته دا دندې نۀ چلېږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زۀ پوهه نۀ شوم". قیصر په حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مۀ اچوه، تۀ وائې مور نۀ پوهېږو چې ستا ښځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوهه شوي یاست، زما ښځه داسې نۀ ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسې نۀ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څۀ تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زۀ میډم زلیخا نۀ پېژنم او نۀ زما د ښځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په جواب کې ورته ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلګو جنسي هوس و سړېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټې، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په بېرته ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نۀ وه ورسره چې د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري وربانديږ وغمبدې، کرار کرار یې خوا ته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسې نۀ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کې ټینګوي او بیا چې ئې زړۀ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کې تلې تلې ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کور ته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دې ماته دهوکه راکړه. ولې دي زړۀ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دۀ د کور مخته ودرېده. د دۀ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسې. نازو ځنې را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کور ته ننوته. ګاډۍ روانه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محلې ښځه ووته. دی هم درانه ګام په زړه کې د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازې ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دننه ښځه ږغ راغی چې "څوک؟". دهٔ پرېږغ کړل چې "ستا مړګ". دروازه خلاصه شوه، قیصر د یو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چې ولیدل چې قیصر دی نو ئې د خُلې څه ناڅاپه ووتل "تهٔ؟ تهٔ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولې زهٔ دا وخت نهٔ شم راتلی... دا وخت بل څوک راځي که ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند ښځه ټینګه ونیوله او په چغو چغو ئې ځنې وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

" څه کیسه ده چې دومره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځنې د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د خُلې ښځه ئې ځګونه غورځول.

"دا راته ووایه چې زما په مینه کې څه کمی راغلی وُ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تهٔ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زهٔ درته ووایم چې کومه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تهٔ غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوهـ کړی ئې، زهٔ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بس بس، دروا غجنې..... ما پخپله ولیدلې.... دروا غجنې...... بې حیا....". په غصه شو، د خُلې ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېوني کتل، په دا دوران کي د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغي وهلې " بې حیا...بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې...." . نازو چغي وهلې چي "دا درواغ دي..... زۀ پر قرآن لاس درته ږدم..... زۀ بې حیا نۀ یم ..... تۀ پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غوړ لاندي پر مغزي برابره شوه، د وینې یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نۀ ئې د خُلې اُف وختی او نۀ آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نۀ وي. د نازو وجود د وینې د بهېدو سره کرار کرار رېږدی، سترګي ئې رډې را ختلي وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي دباندي ولاړ وو یو د بل سره وبوېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي وینې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او نـازو حلالـه شـوې مـړهٔ پرتـه وه. دواړه پـه منـډه د کـوره را ووتـل. نـږدې پـوليس تهـانې تـه ورغلـل، پوليسـانـ ئـې را خبـر کـړل، هغـوی راغلـل مـړی ئـې وکتـی. بيـا ئـې مـړی د پوسـټ مـارټم د پـاره هسـپتال تـه ولېـږی. پـوليس د دې دواړو کسـانو ښځـه دا بيـان واخسـتی چـې "دا کـس چـې قيصـر نومېـدی يـو نشـئي او خمـاري انسـان ؤ. هـر وخـت بـه ئـې دا خپلـه ښـځه وهلـه، دا ښـځه ډېـره ښـه ښـځه وه. د پرديـو جـامې بـه ئـې ګنـډلې او د کـور ګـزران بـه ئـې کولـو. نـن هم قيصـر د دې ښـځې ښځـه د خمـار او نشـې د پـاره پيسـې غوښـتې خـو د هغـې پـه انکـار قيصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه ګلې زرګۍ علیخېل

خط

زما د ملګري نسیم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله یو کار نهٔ دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کې بیا زهٔ چې په هر کار کې به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کارؤ، که د پاسپورټ کارؤ او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بیا د دهٔ د مئینتوب مسئله وه. یعنې هر کار ئې پر ما بند ؤ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زهٔ وم.

د دهٔ د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چې به ئې شین تکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھینکا عاشق" ؤ.

یوه ورځ زما د کان چېرې چې ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بینرز مې لیکل، ته راغی. هسې خو به په هفته کې درې څلور ځلې خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چې دی په کوم نیت د کان ته راغی نو زهٔ پوهـ شوم چې نسیم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فریاد شروع کړو چې "یاره منشي! تهٔ خو پوهېږې چې په ټولو ملګرو کې تهٔ زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چې "مطلب دي وایه"

"یاره یوه انجلۍ مې خوښه شوې ده"...... ما بیا خبره ورپرې کړه چې "دا خو څه نوې خبره نهٔ ده".

"تهٔ خبره خو یو واره واوره"....

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وایه". ما په مسکي کي ورته ووئیل توجه مي د دهٔ خوا ته کړه او په خپل کار لګیا شوم یو بوړۀ مي لیکی.

"یاره زهٔ غواړم چي هغه انجلۍ ته د میني ډک خط ولیکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئیل.

"یاره منشي! تاته خو معلومه ده چي زهٔ پرائمري پاس یم، نهٔ مي خط لیکل زده دی او نهٔ لوستل"

"نو بیا؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بیا څهٔ. تهٔ د هغي په نوم یو خط را ولیکه بس". نسیم په حکمیه انداز کي راته ووئیل.

"د میني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه لیکل کیږي او نهٔ مي دا دنده پخوا کړي ده، البته تهٔ مي یار ئي کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي لیکي خو د میني محبت خبري په کي ولیکه". نسیم راته ووئیل.

"سمه ده، زهٔ به ئي سبا در ولیکم، نن دا بوړۀ لیکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نهٔ، نهٔ، اوس اوس به ئي لیکي". نسیم بیا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

"د هغي د سینټر د چھټي وخت دی، زهٔ د ډاک واله جوړیږم او د چھټی د مخه ئي سینټر ته وروړم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط لیکلو مي شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آښـه دا راتـه ووایـه چـې نـوم ئـې څـهٔ دی؟". مـا ځنـې وپوښتل.

"نوم ئې نازنینه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنینې! ښې چارې

هیلـه کـوم چـې روغـه جـوړه او ښـه خوشـحال ژونـد بـه تېروې. لاکـن زمـا ژونـد سـتا بغېـره نـهٔ خـو ښـه دی او نـهٔ خوشـحال. هغـه پـه دې چـې لـه کومـه ورځ چـې مـا تـهٔ لیـدلې ئـې نـو د شـپې خـوب رابانـدې حـرام شـوی او د ورځـې سـکون رانـه خفـه شـوی. مـا د خپـل زړهٔ خبـره تاسـو تـه مخـامخ نـهٔ شـوه کـولی، پـه دې مـې درتــه د خــط لیکلــو جــرات وکــړی. زهٔ واقعــې ســتا د حســن شیدائې شوی یم.

ستا خپل مئین

"هلکـه نـوم دې ولـیکم کـه نـا؟" مـا د نـوم لیکلـو پـه وخـت د نسیم څخه پوښتنه وکړه.

"نـا فـې الحـال ئـې مـهٔ لیکـه او د خـط د جـواب پتـه سـتا د دکـان ولیکـه، زهٔ خـو هسـې هـم څـه ټهکانـه نـهٔ لـرم". نسـیم پـه جواب کې راته ووئیل.

"یاره موږ ولې په خرابوې" ما ورته ووئیل.

"هـیځ والله کـه دروشـې، تـهٔ ئـې ولیکـه". دهٔ پـه جـواب کې راته ووئیل.

خېـر مـاهم د ملګـرې د پـاره قربـانې ورکـړه او خـط مـې پـه دا ټکو تمام کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئين
"ځيګرخون"

خط مې په يوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته يعنې "ځيګرخون آرټس، زونکې رام روډ کوټه" پر وليکله او نسيم ته مې ورکړو.

نسيم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زۀ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر ليکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسيم جان به زما په دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېرې شوې خو هيڅ جواب نۀ راغی. آخر نسيم تنګ شو راته ئې ووئيل "ياره ! يو بل خط ورته وليکه".

"ياره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئيل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نۀ شو کولی، کاغذ او قلم مې راواخستل او خط ليکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنيني ! ښې چارې
هيله کوم چې ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نۀ رابانـدې شپه تېرېږي او نۀ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولې مې داسې ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئين
"ځيګرخون"

خط وليکل شو، په لفافه کې بند شو بيا هغسې نسيم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې والـه ډاکیه راغی او ماته ئې ووئیل.

"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئیل چې "راکړه". لفافه ئې راکړه، په یو کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره د نازنیني نوم لیکلی وُ. زړهٔ مي ډېر وغوښت چې د نازنیني جواب وګورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مي فکر وکړی چې نهٔ د ملګري دی باید چې ملګری خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې ګوري. لفافه مي د ټیبل په دراز کي کېښوده او خپل کار ته کښېنستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسیم دکان ته رانغی. یوه ورځ غرمه خوا ته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته ونیوله "ځیګرخون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني واخسته، دستخط مي ورکړو او ډاکیه ولاړی.

لفافه مي د ټیبل په دراز کي د هغې لومړۍ لفافې سره کېښوده. مابښام چې کورته تلم نو مي دواړي لفافې په دې نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته ورووړم، هسي هم د هغه کور زما په لار کي وُ. سیدها د نسیم کورته ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د نسیم کشر ورور قسیم د کوره را ووتی. سلام دعا نه پس مي د نسیم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئیل چې "هفته مخ کي زموږ پلار هغه د کار روزګار د پاره ایران ته ولېږی". زهٔ حیران شوم چې د تلو نه مخ کي ئې راڅخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د قسیم څه مي رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخستی او د کور په خوا را روان شوم. کورته چي راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تیاره وه. ډوډۍ مي وخوړله، خپلي کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جیب نه مي هغه خطونه را وایستل. زړۀ مي وغوښتل چي وې ګورم بیا مي وئیل نۀ د ملګري دي خفه به شي راڅخه. په دغه هو ، نا ، کي مي یوه لفافه خلاصه کړه، خط مي څنګ را اوباسی، په خط کي لیکلی خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د یو کاتب په شان ئې لیکلی ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زیاته خوند راکړه. بالکل داسي ؤ لکه چي ما پخپله لیکلی وي. د خط متن داسي ؤ.

السلام علیکم....... ښې چارې

نۀ پوهېږم چي ستا د خط څه جواب درکړم. نۀ مي لیدلی ئې او نۀ مي اورېدلی ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام........نازنینه

د خط متن حیران کړم. ولي چي لیکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړۀ خبره د نسیم جان وه. زر مي دویمه لفافه خلاصه کړه، خط مي څني را اوباسی، د خط متن څه داسي ؤ.

السلام علیکم...... ښې چارې

ما اول هم درته ولیکل چي ما تاسو نۀ لیدلي یاست او نۀ اورېدلي یاست، لاکن که زما د زړۀ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښـي د خطـاط پـه شـان ده. ستاسـو خطـاطي زمـا ډېـره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیـران ئـې کـړم چـي دا خـو بلـه کیسـه څـني جـوړه شـوه. د نـازنیني خطـاطي هـم اعلـی خطـاطي وه. بالکـل زما د خطاطي په شان.

زړهٔ مـي وغوښـت چـي یـو بـل خـط ورتـه ولـیکم او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده.؟

سـهار چـي دکـان تـه راغلـم نـو اول مـي کاغـذ او قلـم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیلـه کـوم چـي د ژونـد پـه شـپه او ورځ کـي بـه د خوشحالۍ شپېږ درباندي زیاتي وي.

ستا خطونـه مـي ولوسـتل. تـا پـه کـي زمـا د خطـاطي ډېـر تعریـف کـړی ؤ، سـتا ئـې مننـه. سـتا پوښتنه دا وه چـي تـا زهٔنـهٔیـم لیـدلی، نـو کـه مـا لیـدل غـواړې نـو زمـا دکـان چـي پـه زونکـــي رام روډ دی او د ځیګرخـــون آرټـــس پـــه نامـــهٔ دی راشـه. یـا د هغـه وروسـته تاسـو خپلـه فېصـله وکـړئ چـي زهٔ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خـــط مـــي پـــه لفافـــه کـــي واچـــوی، پتـــه مـــي پـــر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنینې خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعې زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستا سو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطې څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو دکان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټی وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنینې خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاته وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانديې یو کال شول، بېخي نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطي فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو راځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جې". هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي ناڅاپه ووتل "تهٔ، تهٔ دلته څنګه؟" هغې له ماڅخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنګه؟". زما د خطاطي شاګرده فهمیده زما مخته ولاړه وه.

"هو زهٔ، راځه راځه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرتې چوکۍ خوا ته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پر یوه چوکۍ مخامخ ورته کښېنستم. زړهٔ کې مې وئیل چې دا بیا له کومه خوا راغله. ټول جوړ کار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملګري او د ډېر لوی خطاط ځیګرخون دکان دی". ما رښتوني حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسې تېرېدم په دې دکان کې مې پام شو نو را وګرځېدم". دا خبره ئې وکړه او شا وخوا ئې په دکان کې راځوړند و فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنپارې دلته څهٔ کوي؟". پوښتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مې دغسې ځوړندې کړې دي". ما هم فنپارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځیګرخون صاحب چېرې دی؟". بیا ئې رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دې خدای وبخښي یو کال مخ کې وفات شو، دا دکان ئې ماته راپاته دی". جواب مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو. دا ډېره پرېشانه شوه. لاندي ځمکي ته ئې کتل، بیا ناڅاپه ولاړه شوه "زهٔ ځم پر ما ناوخته دی".

"لږ ساعت خو کښېنه، چای یا شربت خو وڅښه". زهٔ هم ولاړ شوم او ست مي ورته وکړو.

"نا زهٔ ځم، د خدای په امان". دا په روانېدو شوه چي زما د خُلې نه ناڅاپه دا خبره ووته چي "تهٔ نن سبا څهٔ کوې؟ یعني څه کار روزګار دي پیدا کړی دی که نا؟".

"هو استاد جي، زهٔ په آرټ سینټر کي و انجونو ته خطاطي ښوونکې یم، ستا د دعا په برکت د خطاطي یو کتاب مي هم چاپ دی، د هغه ترون مي ستا په نامه کړی دی." راته ئې ووئیل.

"مبارک مبارک څهٔ نو مېږي کتاب؟"

"خطِ نازنین". دې جواب راکړو.

په دې نوم اورېدو سره هک پک حیران شوم. د وجود وېښتان مي جګ جګ ودرېدل، فهمیده زهٔ خپل خوا ته متوجه کړم او د تلو رخصت ئې راڅخه واخستی. "استاد جي زهٔ ولاړم د خدای په امان". ما هم په مړهٔ خُله ورته د "خدای په امان" ووئیلو. زهٔ حیران وم چي دا خو هغه د خطونو والا نازنینه ده. خپل نوم ئې بدل کړی دی لکه ما چي نوم بدل کړی دی. هلته فهمیده ټوله لاره صرف په دې سوچ کي وه چي که ځیګرخون مړ دی نو ما ته خطونه چا لیکل؟ داسي خو نهٔ دی چي منشي استاد راته لیکل؟ نا نا داسي نهٔ شي کېدی، منشي استاد ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف دی، کـه هغـه داسـي کـول غوښـتنـو بـه ئـې پخـوا لا کړي ؤ چي څه وخت زۀ د دۀ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغـــې ورځـــي وروســـته نـــۀ د نـــازنیني خـــط ځیګرخـون تـه راغـی او نـۀ د ځیګرخـون خـط و نـازنیني تـه. نازنینه کـه مئینـه شـوې وه نـو صـرف او صـرف پـه هغـه خطـاطي مئینــه شــوې وه کو مــه خطــاطي چـــي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمچه

لــه ســهار راهیســې وږی تــږی د کــوټې ښــار پــه واټونــو ګرځېــدی. یــوه پیســه ئــې هــم د ځیــري او خیرونــو جـامو پـه یـوه جیب کـي نـهٔ وه. غیـرت دې ځـي تـه رارسـولی ؤ چـي چاتـه ئـې د یـوې روپـۍ سـوال هـم نـهٔ کـاوه. اوس نـو لـوږې زور ورباندي وکـړو او دې سـوچ پـه مخـه کـړو چـي د دې میـرات مـړي نـس د ډکېـدو څـه چـاره پکـار ده. پـه سـر پــک، لــوئ برېتونــه، بیــره ږیــره، د ټیــټ (ګــړدي) قــد خاونــد، لــوئ خیــرن واســکټ ئــې اغوســتی، د قمــیض بټنـان ئـې خـلاص، تیـز اسماني شنې جـامې ئـې پـه غـاړه، پـه خولـو لونـد غـوړ پـړ تنـدی نیـولی، چـوټې ئـې هـم یـوه شـکېدلې او یـوه تړلـې پـه پښـو، د سیټهـ مـوتي رام د وړو ګـودام تــه مخــامخ ودرېــدی. اوس نــو وخــت د ماښــام ؤ. سیټهـ مـوتي رام پـه ګـودام کـي مخـامخ ناسـت پـه حسـاب کتـاب بوخـت ؤ. دی هـم وګـودام تـه مخـامخ ولاړ ؤ او سیټهـ مـوتي رام تـه ئـې ځیر ځیـر کتـل. د سیټهـ مـوتي رام منشـي چـي یـو مسـلمان ؤ و سیټهـ تـه نـزدې ډېـر پـه ادب ولاړ ؤ، پـه دهٔ کي نظر شو. نا بیره ئـې پر دهٔ ږغ کړو چـي؛

څله دلته ولاړ ئې؟ ځه ورک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيټهـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځيګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سيټهـ پـر بږغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سيټهـ د لسـو روپـو يـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي دې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـي لهجـه کـي ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونيوو او ورته ئې ووئيل؛

آدا واخلـه، يـو خـولـه تاسـو نـهٔ يـو خـلاص، ټولـه ورځ تاسـو ياسـت او خيـرات دی. د دې وئيلو سـره منشـي بېرتـه دننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـي ټينـګ ونيـوو او يـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـارۀ، روان ؤ چـي پريـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر ليکلي وو؛

(بمبئ بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـږدې شـو نـو د بريـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـي پـر يـوه چـوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنگل یا ڈبل؟

دهٔ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د دهٔ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دهٔ د لاس په خولو لوند شوی وُ. دهٔ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چې؛

یه نهیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وړی یم.

ماشوم بېرته وګرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جګ او یو ګلاس راوړو د دهٔ په مخ کې ئې پر ټېبل کښېښودو. دهٔ زر ګلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې ګلاس تش کړو، بیا ئې بل ګلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دهٔ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کښېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دهٔ فکر او کړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چې غاښونه لري د څهٔ د پاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت او فاقو دې ځاې ته رسولی ؤ چې د ځانه سره به لګیا ؤ خبرې به ئې کولې. د لږ سوچ کولو وروسته ئې ماشوم ته ږغ کړو، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یوه پوښتنه کوم. دا یوه چمچه خو د خوراک ده او دا بله غاښ لرونکې چمچه د څۀ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے.

ګوشت؟

ہاں جی.

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے.

دۀ زر د خوراک چمچه را واخسته او په بریانې کې ئې ووهله. لاندې یوه بېخې وړه د چرګ غاړه پکښې پرته وه. دۀ چې ورته وکتل نو د ځانه سره ئې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

هاې چمچو! تاسو هم څومره د کار یاست. چې قد مو غټ وې نو په لوئ دېګ کې کار ورکوی. چې قد مو برابر وې نو په کوچنې دېګ کښې. چې قد مو وړ وې نو د خوراک د پاره یاست. چې قد مو زما غوندې بېخې کوچنی وې نو د چاې په لړلو کې کار ورکوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه ، عجیبه نومونه او رنګونه لری.
په کورکي بیا د زنانو په لاس کي او د نرانو پر سرو دیو لوی هتیهار په توګه استعمالیږی. زما خو هېري سو است، تاسو خو انساني خصلت هم لری. د هر شتمن په ثنګ کي یاست، د افسرانو په ثنګ کښي، د ملایانو په ثنګ کښي، د سیاسي لیډرانو په ثنګ کښي، واه چمچو واه. لکه ثنګه چي هغه منشي د هندو سیټهه په ثنګ کي چمچه ؤ.
اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګمان

د هغــــې د ســـترګو مختـــه کـــرار کـــرار تيـــاره خورېـــده..... پښـــو ئـــې کـــار پـــرې ایښـــی ؤ.....وړې ســـترګي.....ګول غـــنم رنګـــې څهـــره ئـــې مـــړاوي کېدله..... د حسينې حسن وار په وار پيکه کېدی.

وينـــه..... تکـــه ســـرۀ وينه.....خنـــډه وينـــه..... کومـه چـې د هغـې د مړونـد څخـه بتـدريج روانـه بهېدلـه، پـه وجـه پـر هغـــې کمـزوري خـوره کـړې وه. زړۀ ئـې ډوبېـدی...... د نـبض رفتـار ئـې وار پـه وار کمېـدی...... د کـوټې د دروازې ګُنـډي کومـه چـې لـه دننـه څخـه بنـده وه...... تـه ئـې ډېـر پـه مايوسـۍ کتـل...... د کـور ټـول وګـړي پـه خپلـو خپلـو کوټـو کـې داسـې ننـوتي وو...... لکـه موږکـان چـې د پيشـو د وېـرې پـه خپلـو سـوړو کـې پټ شوي وي.

د حســـينې د لاس نـبض پـرې شـوی ؤ..... هغـې د خپـل ژونـد وروسـتۍ سـاهوي اخسـتلې..... سـاه ئـې وار پـه وار تنګېدلـه.... او داسـې تنګېدلـه تـۀ بـه وائـې چـې يـو چا د ستوني نه نيولې ده.

د شـپې يـوولس بجـې وې.... د کـور ټـول وګـړي خپلـو کوټـو تـه د ويدېـدو د پـاره تللـي وو. پنځويښـت کلنـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـنم رنګـې حسـینه کومـه چـې یـوه ډېـره هوښـیاره او نیکـه انجلۍ وه خپلې انا تـه دوا ورکـړه او خپلـي کـوټې تـه راغلـه. څنګـه چـې ئـې د کـوټې دروازه د ننـه څخـه ګُنـډې کـړه او د خپـل پلنـګ خـوا تـه را وګرځېـده ناڅاپـه د هغـې پښـه د یـو لـوی شـي سـره ولګېـده او دا ولاړه پـر مخـا مخ پرتـه د شیشـو پـر ګلادنـۍ ونښـته چـې لـه کبلـه ئـې بدبختانـه د لاس نـبض پرې شو.

لـومړی خـو هغـې فکـر وکـړی چـې دومـره خـوږ نـهٔ دی، معمـولي پـرې دی، لاکـن کـرار کـرار د وینـې د زیـات بهېدلو پـه وجـه د دې پـر سـترګو تیـاره خـوره شـوه..... ژبـه ئـې ګونګـه شـوه.... پښـو ئـې بالکـل کـار پرېښـودی..... دا پوهـ شـوه چـې د دې آخـري وخـت راغـی..... دې پـه زړهٔ زړهٔ کي ووئیل چي

"خلـګ بـه وائـې چـې حسـینې خودکشـي کـړې ده.... زمـا د جنـازې لمـونځ بـه هـم د وخت ملایـان نـهٔ ورکـوي.... پـر مـا بـه قسـما قسـم فتـوې لګېـږي.... زمـا مـور او پـلار بـه لـه شرمه چاتـه مـخ نـهٔ شـي ښـکاره کـوی.... زمـا ورونـه بـه د خلګـو پېغورونـه اوري...... زمـا وربنـدارګاني بـه پـه خپـل پلرګنـۍ کـي پـر مـا خبـري جـوړوي.... لاکـن زمـا خدایـه! تـهٔ ښـه خبـر ئـې چـې مـا خودکشـي نـهٔ ده کـړې". دا ئـې پـه زړهٔ کـي ووئیـل، کلمـه ئې تېره کړه او سترګي ئې پټې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو ورونو تر ټولو کشر نازولی وروروٌ. یوه خورئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د ښوارلسم ډګری تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیویټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کې د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کې وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ د کمپنــۍ جــي، ایــم (جنــرل منېجــر) دی خپــل دوتــر تــه را وغبنــتی، دۀ تــه و وئیــل چــي "نــن نــن بــه تاســو لاهــور تــه روانېــږئ، دا ستاســو ټکــټ دی، هلتــه پــه لاهــور کــي ستاسـو د استوګني پـه یـو ډېـر ښـه هوټـل کـي بندوبســت شــوی دی، سـبا ستاسـو د مسـټر انـور سـره مـا میټنــګ فکــس کــړی دی، هــادا فائــل واخلــه، اوس اوس بــه ئــې ســټډي کــړې، پــه دې فائــل کــي هغــۀ ټــول ډیټېــل دي چي د کوم به تاسو په میټنګ کي ډسکس کول وي".

"ضــرور ســر، تاســو بــې فکــره شــئ". ریــاض فائــل او لفافه څني واخستله او خپل کیبن ته څني روان شو.

مــازدیګر ریــاض د کــوټي ائیرپــورټ تــه د دوتــر پــه ګــاډۍ کــي ولاړی. پــه جهــاز کــي کښېنســتی او د دوو ســاعتو ســفر کولــو وروســته لاهــور تــه ورســېدی. ګــاډۍ تیــاره ورتــه راغلــې وه، دی ئــې ســیدها خپــل ټــاکلي هوټــل تــه ورســوی. هلتــه خپلــي کمــرې تــه ولاړی. د لــږ آرام کولــو وروســـته ئـــې کمـــرې تـــه ډوډۍ را وغبنـــتله. د ډوډۍ خوړلــو وروســته ئــې د میټنــګ فائــل را واخســتی، ښــه ئــې ســټډي کــړی. ګهــړۍ تــه چــي ئــې وکتلــې نــو د شــپې یــوه بجــه شــوې وه. فائــل ئــې د څنــګ پــر ټیبــل کښېښــووی او ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چي را پورته شو نو ئې ځان تيار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کي وکړه او د ميټنګ په خوا روان شو. د ميټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلی وه. دی ئې د ميټنګ ځای ته ورسوی. نيمه ورځ ئې په ميټنګ کي تېره کړه. ميټنګ ئې ښه کامياب شو. د هغه ځای چي را ووتی نو ئې په فکر کي د يوه ملګري دا خبري راغلې چي لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کي حسن پرېمانه دی. چي څه دي زړهٔ غواړي هغه پيدا کېږي په کښي. د ښائستو او تنکيو انجونو کمي نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلي کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تېر کړی دی. ډېرو خلګو بيا په لږو پيسو صرف د سات تېري د پاره د دي تنکيو غوټيو خوند اخستی دی.

رياض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن وليدلو ته لېواله شو. زړهٔ ئې وغوښت چي د سات تېري د پاره نهٔ بلکي که دي د ژوند ملګرتيا د پاره د حسن په بازار کي يوه حسينه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوسا شي.

په ګاډی کي کښېنستی، د ګاډی ډرائيور ته ئې ووئيل چي "مينار پاکستان ته در ځه". هغه هم دی مينار پاکستان ته بوتلی. هلته د مينار پاکستان په سبزه زار کي وګرځېدی. هيڅ يو داسي حسن ئې په نظر نهٔ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دهٔ د زړهٔ تسکین ئې کړی وای. بیا راغی پر یو بینچ کښېنستی. د لارې په آبله خوا مخامخ پر بینچ یوه ښځه ناسته وه. د ریاض چې په کې پام شو نو ښځه ورته لږ غوندې پریشانه ښکاره شوه. چې ښه په غور ئې ورته وکتل نو په څهره کې ئې سترګې ښخې شوې. ډېره ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري سترګې، تک تور وېښتان، تک سرهٔ لاکن لږ پنډه شونډان. ریاض د دې ښځې په حسن کې لاهو شو، ولاړی ورباندې عاشق شو. ریاض د ښځې په حسن کې لاهو ؤ چې د ښځې هم په ریاض کې پام شو نو د لږ ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کله چې دا را روانه وه نو ریاض د دې په تګ او وجود کې پام شو. په یو داسې انداز کې را روانه وه چې د سرې د وجود ټول وېښتان ورته جګ درېدل. په ډېر نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنګ کې پر بینچ کښېنسته.

"اسلام علیکم" چې څنګه کښېنسته نو ئې ریاض ته سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کې نیم جواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟" ښځې په مسکې شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځنې وکړه او ټکرۍ ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېرې کړو.

رياض چې د دې ګرېوان ته وکتل چې د قميض غاړه ئې ډېره لويه وه، تکه سپينه لکه شيدې نيمه سينه ئې ښکاره کېده. د رياض ژبه ګونګه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟" ښځې دا ځل په داسې انداز کې ځنې وپوښتل چې د رياض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځې په يوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبې کول پيل کړو او دا بل لاس ئې د رياض په ځنګانه کښېښودی.

د رياض په وجود کې لکه کرنټ چې پيدا شي داسې کېفيت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځې ورته په ځنګانه يوه چونډ که ورکړه.

رياض زر بيدار شو، ښځې ورته ووئيل چې "میرے ساتھ چلوگے یا اپنے ساتھ لے جاوگے؟".

رياض اوس لږ قدرې بيدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کې کړل او ورته ئې ووئيل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مـا چـي کلـه تـهٔ ولیـدلې نـو پـه اول نظـر کـي درباندي عاشق شوم. ستا تر راتګ پوري ما تهٔ په خپل تصور کي حاصله کړې هم وې، مـا تـهٔ خپلـه دنیـا هـم ګڼلي وې، ما ستا رنګه ښائسته چرته په ژوند هم نهٔ وه لیدلې، واه، د قدرت څومره ښائسته تخلیق ئې. خو افسوس چي تا څوک نهٔ شي حاصلولای. ستا سره عشق لا حاصل عشق دی. زهٔ شاید د دنیا واحد کس یم چي د لږو ساعتو د پاره ستا ربنتونی عاشق شوم. لاکن زهٔ دعا کوم چي زما رنګه دي بل څوک دا ستا په شان ښائست باندي عاشق نهٔ شي".

"وہ کیوں؟" ښځي په حیرانتیا کي ځني وپوښتل.

"زما په خیال چي په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے" ښځي په جواب کي راته ووئیل.

" اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تهٔ په بني آدم کي لا حاصل بشر ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکین خو بخښلی شې، لاکن و نر ته خپل ټول ژوند او وراثت نهٔ شې ورکولای".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبته

شاله چې څنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کې پر یوه پرته چوکۍ کښېناسته.پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسې چې هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر ؤ خو نیم، نیغ نیغ ئې دلبر ته کتل چې دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کې واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېناسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کې کښېناستی، هغه هم دومره نږدې چې د شاله د وږې سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وځکېدله. "دا دومره ورځې چېرې وې ظالمې، خو په انتظار انتظار دې ویلې کړم". دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کې ووئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چې زما په انتظار کې ویلې شې". شاله هم په نخرو کې ورته ووئیلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ځ زوروره ئې، ته ځ د هر څه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل.

"په را روانه جمعه زما د ورو واده ده دی، یو دوې ښې ډکي جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چې بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېرې ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځني وې پو ښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نه ځ لري، تر تا جار دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کي ؤ خو د دلبر سترګي او فکر د شاله په وجود کي ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوهـ شو چې ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه یو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کي یې ورته کښېنستی، وږه ئې د شاله د وږې سره لګېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهی، "یو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئیل چې شاله لږ وډاره شوه زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږ ځنې لېري شوه. "دلته؟....یا دلته نهٔ.... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بیا کله؟... هر وخت مې لکه کټو پر اور خوټکوې."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئیل" د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بیا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځنې وپوښتل.

"زهٔ ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئیل.

"نو بیا چېري به سره وینو؟" دلبر زر ځني وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بیا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښین ورا تیاره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړیا بهانه وکړه په ورا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلو څخه پاتـه شـوه.... څنګـه چـي ورا ولاړه نـو شـاله زر زر ټکـرى پـه سـر کـړى، د کـوره ووتـه او نـږدې د ښـځو د جـامو مارکيـټ تـه ولاړه. دلبـر ورتـه پـه انتظـارؤ..... څنګه چي شاله دکان ته راغله نو دلبر پـه ګيله منه لهجه کي ځني وپوښتل."څو مره ځنډ دي وکړو؟"

"ورا وځنډېلـه، زۀ خـو لـه وختـه لا تيـاره وم."
جواب ئې ورکړو او راغله پر يوه چوکۍ کښېنسته.

"د کښېنسـتو وخـت نـۀ لـرو، ځـه چـي ځـو." دلبـر ورته په ولاړه ولاړه ووئيل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.

"چېري ځو؟"

"مـا ديـوه ملګـري څخـه ګـاډۍ راوسـتلې ده، ځـو چکر وهو بېرته زر راځو."

"داسي نۀ چي ناوخته شي؟"

"نـۀ ناوختـه کېـږي، زر راځـو، تـۀ درځـه." دلبـر د تاذيلي په انداز کي ورته ووئيل.

"خـو دلـې بـه مجلـس وکـړو، د دبانـدي تلـو څـه ضرورت دى؟". شاله ورته ووئيل.

"تـا لـه مـا سـره قـول کـړى ؤ، اوس ګـوره بـې قـولي مۀ کوه". دلبر په ګيله منه لهجه کي ورته ووئيل.

شـاله لـږ سـوچ وکـړو، بيـا ئـې يـوه سـړه اسـوېلي وکړه او ولاړه شوه"درځه، خو ګوره زر به راځو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروزه، د مارکیټ دباندې یوه سپینه ګاډۍ ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بندوم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکرې کې ښه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیټ دباندې د یوې سپینې ګاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډۍ کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د راز و نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډۍ د په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګرې کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډۍ نه ښکوه شو. د جیب نه ئې چابي راوایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بیرته راغی ګاډۍ ئې ننباسله. د ګاډۍ نه ښکوه شو ولاړی دروازه ئې بیرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډۍ کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاله د خوا د ګاډي دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا یو." دواړه دننه ولاړل، په تې وي لانچ کي پر یوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهـ شو چي شاله خوفزده ده نو ئې زرد چای او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کیچن) خوا ته ولاړی. شاله غټ ټکری له ځانه لېري کړو او په غاړه کي ئې پروت نری ټکری ئې په سر کړو. په نوي جامو کي ډېره زیاته ښائسته ښکارېده. هسي هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د دوو ګلاسونو جوسانو سره راغی. څنګه چي ئې پر شاله سترګي ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئیل "شاله تهٔ په دې جامو کي ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعریف وکړو. "دا جوسان دي له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونیوی او ځني وې پوښتل.

"ملګري مي راته وئیلي وو چي فریج د هر څه خوراکي او څښاکي شیانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خپل قول خو دي په ياد دى"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کي جواب ورکړى. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي ورېږه ئې د شاله د ورېږ سره جنګېدله. شاله هم د جوس يو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي وروا چوى په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. دا سي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر ترا وسه يو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلى. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سرو نريو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو ناديده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سينو وموښتى او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوښتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي ؤ چي بالکل د ټينګېدو وتلى ؤ. نرينه شهوت ئې په واک کي نهٔ ؤ. د دواړو شونډي او وجود ونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپل سود کې نهٔ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کې لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډې دواړه د شاله د وجود په مښلو او ځبېښلو کې پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چې کوم ارمان د دلبرۀ هغه پوره شو، د خولو ډک پک یوې خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رډ رډ کتل او غټې غټې ساهوې ئې اخستې.د دهٔ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولې چې شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه یوه لوبته وه چې دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې کاوی. کله چې د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هیڅ ږغ نهٔ راوتو، دلبر پوهـ شو چې په شربت کې رانه د نشې دوا زیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کې راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نیمې شپې ورسېدی. دلبر ډېرې هڅې وکړې چې شاله په سود کې راولي، خو شاله په سود کې نهٔ راغله، هغه به ولې په سود کې راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتې په شان چې نهٔ خندېدی شي، نهٔ ژړېدی شي، نهٔ ږغېدی شي، نهٔ اورېدی شي، نهٔ ګرځېدی شي او نهٔ کښېنستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کې. هغه که هر څه باندې کوي کولای ئې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په یوه نتیجه نۀ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کي ئې پر ځان لعنتونه وئیل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هیڅ فائده ئې نۀ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کي یو شیطاني خیال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډیکۍ کي واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرۀ په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په یوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذیله د هغه ځای نه د ښار نما خپلې علاقې خوا ته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د یوه شپانه په اطلاع د شاله ورونو د پولیس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وینو لړلي شلېدلي جامې او سینډل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګیدړانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نۀ ؤ پاته. د جامو او سینډلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په یوه بوجۍ کي واچول را ئې وړل کلي ته. بیا ئې د کلي په هدیره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــورې وې، خلــګ تلــل راتلــل، دعاګــانې پســې کیــدې، ځوانـان لګیـا وو دعـا تـه راغلـو خلګـو خدمتونـه ئـې کـول، دلبـر هـم لګیـا ؤ و راغلـو خلګـو تـه ئـې یـخ یـخ شـربت ورکولو او د خلګو تنده ئې ور ماتوله.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه ګلۍ   زړګۍ عليخېل

نخښنه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کينسر جراثيم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګنې دا جراثيم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سرتر پايه پړسېدلې او تکه شنۀ اوښتې وه. حالانکې په سر سر کې دا يو معمولي زخم ؤ. داسې زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په يو نۀ جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمۍ خاوند ؤ نۀ پوهېدی چې دا زخم د شمۍ پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټې څخه دوې هفتې مخ کې لاهورته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو و شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کينسر هسپتال لاهورته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادۀ پنځلس کاله تېر کړي وو، ځلوېښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. يو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتۀ او شپږ کلنې ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ. د لارۍ ډرائیور ؤ نو پر کور به ډېر کم ؤ. په دوو هفتو کي به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په بېلا بېلو سیمو کي به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چي د خان اکبر په غیر موجودګۍ کي د دۀ د کور د باندي ضروریات به ئې ور پوره کول، د شمۍ سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کي کوچنی را لوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باور ؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمۍ چي له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړۀ زړۀ کي په شدت سره مینه درلوده او په ځُله ئې ورته نۀ شو وئیلای یوه ورځ چي خان اکبر په مسافرۍ تللی ؤ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمۍ په کور کي یوازي وه، داسي نۀ چي دا د لطیف اول ځل ؤ چي شمۍ په کور کي یوازي وي او دی دي راشي. خو نن شمۍ ورته ځان ښه سینګار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله کوټه کي پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کي کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو سم نۀ پوهېدی او لږ وار خطا غوندي ؤ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چي د شمۍ څۀ اراده ده. شمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د خپلي ميني اظهار وکړی او لطيف هم د خپل هوس د سړېدو د پاره "هو" وکړه.

لطيف جره ځوان، وينه ئې توده او شمۍ تجربه کاره.

دواړه په مينه کي دومره غرق ول چي شمۍ خپل ټول وجود و لطيف ته ور سپارلی ؤ او لطيف د شمۍ د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطيف د تُندي ځوانۍ په جوش کي د شمۍ پر چاغ او لوڅ غړي خُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمۍ د خُلې نه د درد د شدت په وجه يوه داسي چغه ووته لکه يو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.

شمۍ لطيف يوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځير وکتل، پر غړي ئې د وينو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نشانونه ول، شمۍ په ګيله منه او ژړغوني انداز کي لطيف ته ووئيل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"

لطيف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دا زما د ميني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."

په دا بله ورځ د شمۍ د پښې د پړېکولو نښه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمۍ پور پرېکړی او د لطيف د ميني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګور ته يووړه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلن

ما چې د هغه ستر ګي ولیدلې نو وډار شوم. تکې سرې، پړسېدلې، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپنسي راتاؤ کړي وو، یوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لږ په وږه او زیات په ځمکه پروت، سګریټ په لاس کښې، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصي، په غاړه کي ئې لاکټان ځوړند، بېره سینه، په غوږ کي ئې د لمر ګل ټومبلی زما مخي ته راغی لکه دی چې د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څه کوې؟" دې شوده رانه په داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، ته وائې دی به د پښتو فلمانو هیرو وي.

"زه دلته د یو ملګري کورته روان یم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"ځه چي بیا دي دلته ونه وینم، ګنې "هاهاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته وو ئیل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلي کم عمر هلک سترګي ولګېدې، ماته ئې وو ئیل چي " زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو راغی ګنې نن به ته راڅخه ژوندی نهٔ وای تللی، هاهاهاها " دا ئې ووئيل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زهٔ هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مي فکر وکړو چي دا بيا څهٔ بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خير، زهٔ د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مي عليک سليک وکړو او ورسره په حجره کي کښېنستم. د ډېرو ډېرو خبرو په وخت راته ياد شو چي تاخو يو هيرو په لاره ليدلی ؤ.

"ياره ګل خانه! دلته په لاره کي مي يو ځوان وليدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هيرو، ويلن) جوړ کړئ ؤ. ماته ئې وئيل چي چېري ځې؟ ما جواب ورکړو چي د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کي ئې راته ووئيل چي ځهٔ، بيا دي دلته ونهٔ وينم، خدای دي د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نهٔ وای ښکاره شوای نو خدای خبر چي دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زهٔ ئې حيران کړم چي دا ولي خاندي؟ خو بېرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسي ورک شول لکه د کوچ نه چي وېښته وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یاره زړګیه! دا هیرو نهٔ دی، خو د هیرو ګیري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حیران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسې چې د ځوان د پښتو فلمونه ډېر کتل، بیا یو ورځ دهٔ یو داسې فلم او کتو چې په هغه کې هیرو خپله مور مړهٔ کړې. دا خبره وه چې دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ وُ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پیسو درک نهٔ وُ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سینماګانو کې ورک وُ، ښکلو تنکیو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دو مره وه چې د ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځې ورک وُ، خو بیا بېرته را پیدا شو، خېل او خپلوان هیڅ نهٔ ورته وائې. او س ئې د ماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسې چې دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن ښکاري. چېرته چې یو ښکلی هلک ووینې نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چې دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مې جګ ودرېدل، ما ورته وئیل چې "دا خو هیرو نهٔ دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا یا ستـت نـو دا تا ســو د هغــې ســپين ســري ســره بــد کــوئ کومــه چــې د دهٔ غونــدي بــې غيــرت انســان د لاســه لــه دې دنيا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library